

Arrest

nr. 65 927 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)

In uitvoering van artikel 51 § 3. derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 25/10/2010 door Conkova, Darina geboren te Levoca. op 17.09.1973 van Tsjechische Republiek nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1) Reden van de beslissing (2):

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art. 43 van de wet van 1511 2/1 980. Betrokkene bood zich op 25.09.2007 aan om asiel aan te vragen. Deze aanvraag werd geweigerd. Op 12/10/2009 deed betrokkene reeds

eerder een aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer. Op 01/02/2010 werd de aanvraag geweigerd, enerzijds omdat ze niet voldeed als werknemer/werkzoekende en omdat er bezwaren waren van openbare orde. Betrokkene gaf geen gevolg aan de weigeringsbeslissing met bijhorend bevel. Betrokkene legde ter staving van de huidige nieuwe aanvraag een arbeidscontract voor met dienstencheques, alsmede drie loonfiches van okt., nov. en dec. 2010. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bezwaren van openbare orde waarvoor betrokkene eerder werd geweigerd (naast andere motieven, zie beslissing van 1.02.2010) uiteraard nog steeds bestaan. Op 02/12/2008 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal en mededaderschap. Gezien de veroordeling toch nog van vrij recente datum is, moet wel degelijk worden vastgesteld dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het belang van de samenleving overeenkomstig art. 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Het gaat niet op, omdat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere weigeringsbeslissingen en zo dus intussen (beperkte) belangen in België heeft gecreëerd, dat ze daaraan rechten zou kunnen ontlelen om overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel toch het recht op verblijf te verwerven ondanks de bezwaren van openbare orde. Trouwens, alles bij elkaar moet vastgesteld worden dat betrokkene's belangen in België nog steeds zeer relatief zijn. Uit haar huidige arbeidscontract blijkt dat ze nog Nederlands moest leren in 2010, terwijl ze intussen reeds (mogelijks met onderbrekingen) sinds september 2007 in België verbleef. Verder blijkt dat ze slechts enkele uren per week is tewerkgesteld. Marginaal is de bewezen tewerkstelling niet, maar uit de loonfiches van november en december blijkt toch dat betrokkene niet tewerkgesteld is overeenkomstig het contract (nl. 20u/week) door periodes van economische werkloosheid en ongerechtvaardigde afwezigheid. Betrokkene is vergezeld van haar kinderen geen van de kinderen heeft echter het verblijfsrecht of zou het kunnen genieten in eigen hoofde. gezien ze allen afhankelijk zijn van het verblijf van de moeder. Ook hier weer draagt de moeder de verantwoordelijkheid voor de aanwezigheid van de kinderen in België (met onderbrekingen en zonder toestemming van de vader). Het gaat niet op dat betrokkene rechten zou kunnen ontlelen aan het illegaal verblijf van de kinderen in België. De aanvraag tot verklaring van inschrijving wordt geweigerd overeenkomstig art 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 43, eerste lid 2) Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurszaken - manifeste beoordelingsfout. Artikel 2 en 3 heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 1 en 2 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing. Artikel 43 Vw stelt: (...). Wat dient er onthouden te worden uit artikel 43 Vw. Strafrechtelijke veroordelingen zijn geen reden om het verblijf van verzoeker te weigeren. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zijn voor het fundamentele belang van de samenleving. Preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Verzoeker wenst op te merken dat de Raad bij de uitoefening van de in artikel 43 Vw bepaalde bevoegdheid, de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt, De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid (DVZ) bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op rond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Ingevolge artikel 43 van de vreemdelingenwet geeft het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch aanleiding tot een weigering van de machtiging tot verblijf. De gemachtigde dient integendeel bij het nemen van een huidige beslissing, elk geval afzonderlijk te onderzoeken op grond van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de beslissing dient evenredig te zijn, terwijl er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging aanwezig moet zijn. Dit komt tot uiting in de arresten van de Raad nr. 55.045 dd. 27 januari 2011, 55.044 dd. 27 januari 2011 en 61.771 dd. 55.043. De bestreden beslissing stelt enkel: Deze bezwaren van openbare orde bestaan uiteraard nog steeds. Op 2 december 2008 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van DENDERMONDE veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal en mededaderschap. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft te motiveren of uit dit feit het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Uit de bestreden

beslissing en dus uit de motivering blijkt NIET dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het enkel stellen dat deze veroordeling nog van vrij recente datum is, dient volgens de Raad als onvoldoende te worden beschouwd. Verwerende partij verwijst echter enkel en alleen dat een vonnis van de correctionele rechtbank van DENDERMONDE van meer dan 2 jaar geleden, zijnde 2 december 2008. Hieruit valt NIET af te leiden dat dit feit een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde vormt EN dat het gedrag van verzoeker ook inhoudt dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. Dus volledig terecht is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing faalt in het correct motiveren conform artikel 43 Vw. De schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 43 Vw dient te worden aangenomen.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het actueel karakter van de ernstige bedreiging als volgt geoordeeld:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bezwaren van openbare orde waarvoor betrokkene eerder werd geweigerd (naast andere motieven, zie beslissing van 1.02.2010) uiteraard nog steeds bestaan. Op 02/12/2008 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal en mededaderschap. Gezien de veroordeling toch nog van vrij recente datum is, moet wel degelijk worden vastgesteld dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het belang van de samenleving overeenkomstig art. 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.”

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de verweerder over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat *“Gezien de veroordeling toch nog van vrij recente datum is, moet wel degelijk worden vastgesteld dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het belang van de samenleving”*. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De arresten waarnaar verzoekster verwijst, kunnen niet dienstig worden aangevoerd, aangezien in deze arresten de verzoekende partijen niet zijn veroordeeld maar op heterdaad werden betrapt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 40, par. 4, 1° Vreemdelingenwet juncto art. 50 par. 2, 1° juncto artikel 51 par. 2 vreemdelingenbesluit (KB 18 oktober 1981) - onredelijke beslissing. Artikel 40 par. 4, 1° Vw. Stelt (...). Op 25 oktober 2010 doet verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving op grond van artikel 40 par. 4 1° Vw als werknemer. Conform de bijlage 19 die verzoeker heeft ontvangen bij haar verklaring tot inschrijving had zij immers tijd tot 24 januari 2011 om alle documenten en bewijzen over te maken aan de gemeentelijke diensten die deze op hun beurt overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Als de gemeentelijke overheid van oordeel was dat niet alle stukken aanwezig

zouden zijn op 24 januari 2011 diende het gemeentebestuur conform artikel 51 par. 2 Vb aan verzoeker een bijkomende termijn van 1 maand te geven om alsnog de nodige documenten over te maken. Het gemeentebestuur heeft dit niet gedaan zodat verzoeker van oordeel mocht en kon zijn dat alles in orde was. Verzoeker heeft de nodige documenten zoals voorzien in artikel 50 par. 2, 1° Vb overgemaakt. Zodoende voldoet zij volledig aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4, 1° Vw zodat zij toegelaten dient te worden in het Rijk. Zoals blijkt uit de motivatie van verwerende partij: Marginaal is de bewezen tewerkstelling niet."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat de door haar voorgelegde stukken voldoende zijn om haar tewerkstelling te bewijzen en dat de gemeente haar de tijd had moeten geven om nog stukken bij te brengen, indien deze 'van oordeel zou zijn geweest dat niet alle stukken aanwezig zouden zijn'.

Ten onrechte betoogt verzoekster dat haar een bijkomende termijn van een maand had moeten worden verleend om alsnog stukken aan te brengen. Immers, nergens uit de beslissing blijkt dat deze zou zijn genomen omdat onvoldoende stukken voorgelegd waren. Er is dan ook geen sprake van dat aan verzoekster het verblijf zou zijn geweigerd omdat zij onvoldoende stukken zou voorgelegd hebben, doch uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeksters aanvraag werd geweigerd omdat zij niet aantoonde te voldoen aan de vereisten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC